

El Diacrític | | Actualitzat el 17/06/2020 a les 18:12

Retrobaments

«Ens desgovernen voltors. Ens han pres els carrers. Se'ns han agenollat al coll, ens han ofegat. Han desescrit molts drets. Parlen de «nova normalitat» i a mi em ressona «nou ordre internacional» | «?Però tant de bo si n'hem après alguna cosa, d'aquesta fragilitat. Com, per exemple: no ens feia falta, un cotxe nou. Ni els vestits de primavera, perquè en tenim els armaris atapeïts. Ni les sabates noves. Ni tanta carn a la graella dels estòmacs massa plens»

« Quedar-nos tants dies tancats entre quatre parets ens ha fet desitjar els arbres i els camins» | Laura Guerrero

N'hem sortit tocats, d'aquest temps estrany que ens ha tocat de viure. Amb més ganes de veure'ns, però ens retrobem estranys, darrera els somriures amagats per les mascaretes. Amb ganes d'abraçar-nos, però no gosem: la distància física és inversament proporcional a la proximitat del cor.

Però em sembla que s'ha produït un canvi en les nostres relacions personals. En el meu cas, diria que aquest canvi les ha millorat. Perquè, quan ens retrobem, hi ha la urgència d'explicar-nos per on passem. On érem, quan no hi érem? Ens mirem als ulls i volem saber si som les mateixes, els mateixos:

- Com ha anat, això del confinament?

- Estàs bé?

I potser les preguntes no són gens originals, però em sembla que tenim més ganes d' escoltar les respostes, em sembla que les fem des del cor.

Ara, una trobada casual amb un amic es pot convertir en dues hores de conversa. Una escapada a la muntanya propera ens encisa més que mai amb tots els verds, i ens adonem que eren imprescindibles.

Quedar-nos tants dies tancats entre quatre parets ens ha fet desitjar els arbres i els camins i ens ha fet reconèixer les gàbies en què vivim com allò que són.

Potser només som crisàlides, aturades a mig camí de metamorfosis difícils. Potser les ales de papallona no es desplegaran prou, o no es desplegaran mai; potser els vols rasants de les orenetes ens oblidaran, però som aquí i formem part d'aquest batec col·lectiu. Hem vist passar els núvols amb enyorament dels cims; hem vist volar els ocells amb desig d'ales. Hem estès la roba humida de molts hiverns. Hem desenterrat coixins i jerseis i tendreses oblidades als armaris.

Això, els qui n'hem sortit ben parats, perquè la malaltia i la mort ens han passat a prop però a una distància prudencial. Els qui no hem hagut d'acomiarar dols impossibles. Els qui no hem hagut d'anar a treballar, sí o sí, protegits o no. Els qui no hem vist caure la nostra feina com un castell de cartes amb un cop de vent. Els qui només hem fregat l'angoixa d'unes quantes nits.

Ens desgovernen voltors. Ens han pres els carrers. Se'ns han agenollat al coll, ens han ofegat. Han desescrit molts drets.

Parlen de «nova normalitat» i a mi em ressona «nou ordre internacional».

I costa, refer-se.

Fan tristesa, tantes botigues petites tancades i tants supermercats oberts que engreixen la por.

Fan tristesa, tantes vides perdudes de gent que no ens havia acabat d'explicar res. Que s'emporti una memòria fràgil que no trobarem als llibres: de lluites, d'amors i de desamors, de paraules antigues oblidades.

Enyorem les cançons, els records, els dibuixos, els poemes, les pintades a les parets, les pancartes, els crits, la revolta.

Aquest incendi ens ha cremat per fora i per dins. Aquest esclat de lava roent ens ha deixat cicatrius que ens duraran per sempre. Però el paisatge serà diferent, potser sense arbres, potser només amb la terra primigènica que ve del foc. Potser l'hauem de fer ben nou.

Però tant de bo si n'hem après alguna cosa, d'aquesta fragilitat. Com, per exemple: no ens feia

falta, un cotxe nou. Ni els vestits de primavera, perquè en tenim els armaris atapeïts. Ni les sabates noves. Ni tanta carn a la graella dels estòmacs massa plens.

No ens feia falta, aferrar-nos a amors gastats que se'ns en van.

No ens feien falta, les branques mortes.

Ens havíem de veure, això sí, sense les pantalles pel mig. Sense tants whatsapps plens d'icones prefabricades, ni tants facebookos abocats als balcons d'intimitats de mentida. Sense tantes cartes no escrites, tantes paraules segrestades.

I, mentrestant, la sorra dels dies ha anat omplint les platges desertes, el sac dels anys ben apilats a l'esquena, els rellotges impassibles, els enyoraments ingràvids que ens corren per les venes com aigües soterrades. Encara. Sempre.

Quina cosa tan estranya, viure.

Aquestes ganes de saber coses noves, malgrat els grops que ens redibuixen i ens fan feixucs i tendres.

Aquestes ganes d'explicar-nos malgrat tots els malentesos apilats a les golfes dels anys.

Tantes pedres per tornar a entrebancar-nos. Aquesta desmemòria dels perills. O aquesta perillositat de la memòria.

Quina cosa tan estranya, aquestes ganes de viure.